

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **JUDr. Blanka Ďurinová**, IČ: 48844926, se sídlem Masarykovo nábřeží 247/14, Praha, zast. JUDr. Zdeňkem Bařinou, advokátem se sídlem Kotlářská 53, Brno, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2016, č. j. 30 A 9/2014 – 71,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 12. 2013, č. j. BO784-58/181/7/2012-SŘ, na základě odvolání žalobkyně změnila výrok o vině za správní delikty a výrok o pokutě v rozhodnutí Inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Brně (dále též „správní orgán prvního stupně“, či „SZPI“) ze dne 18. 7. 2013, č. j. BO784-51/2012-SŘ. Po provedené změně zní: *„Účastnice řízení, fyzická osoba JUDr. Blanka Ďurinová, bytem a místem podnikání shodně na adrese Masarykovo nábřeží 247/14, 110 00 Praha, IČ 48844926, ve své provozovně na adrese Zámecká 17, 696 81 Bzenec*

- v době mezi květnem 2011 a lednem 2012 uváděla do oběhu víno Modrý Portugal 2010, jakostní víno s přívlastkem kabinetní víno, oblast Morava, podoblast slovácká, polosuché, alk. 11,5 % obj., šarže č. 007, hodnocené množství 2 774 l, které
 - 1) bylo označeno **tradičním výrazem "jakostní víno s přívlastkem kabinetní víno"**, byť nebylo vyrobeno v souladu s definicí tohoto tradičního výrazu uvedenou a evidovanou v rejstříku Evropské komise, vedeném v elektronické databázi "E-Bacchus", neboť brozny použité na jeho výrobu nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti, ve znaku geografický původ tedy předmětné víno nevyhovělo podmínkám stanoveným v čl. 40 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů, ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen "NK 607/2009"). Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118v odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty ("jednotné nařízení o společné organizaci trhů"), ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu (dále jen "NR 1234/2007"), a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
 - 2) bylo označeno **chráněným označením původu Morava**, zapsaným v souladu s čl. 18 odst. 2 NK 607/2009 v rejstříku Evropské komise, vedeném v databázi "E-Bacchus", byť brozny použité k výrobě vína prokazatelně nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti Morava. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 NR 1234/2007, v návaznosti na čl. 118m odst. 2 písm. a) bod i) NR 1234/2007, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
 - 3) bylo označeno **údajem o provenienci "Vino z České republiky"**, aniž by brozny použité pro jeho výrobu byly sklizeny i zpracovány na víno v ČR dle čl. 55 odst. 1 písm. a) bodu i) NK 607/2009. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 52 odst. 1 NK 607/2009, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
- v době mezi zářím 2011 a lednem 2012 uváděla do oběhu víno Veltlínské zelené, jakostní víno odrůdové, 2010, vinařská oblast Morava, podoblast slovácká, polosladké, alk. 12,5 % obj., šarže č. 07, hodnocené množství 2 260 l, které
 - 1) bylo označeno **tradičním výrazem "jakostní víno odrůdové"**, byť nebylo vyrobeno v souladu s definicí tohoto tradičního výrazu uvedenou a evidovanou v rejstříku Evropské komise, vedeném v elektronické databázi "E-Bacchus", neboť brozny použité na jeho výrobu nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti, ve znaku geografický původ tedy předmětné víno nevyhovělo podmínkám stanoveným v čl. 40 odst. 2 písm. a) NK 607/2009. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118v odst. 1 NR 1234/2007, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;

pokračování

- 2) bylo označeno **chráněným označením původu Morava**, zapsaným v souladu s čl. 18 odst. 2 NK 607/2009 v rejstříku Evropské Komise, vedeném v databázi "E-Bacchus", byť hrozny použité k výrobě vína prokazatelně nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti Morava. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 NR 1234/2007, v návaznosti na čl. 118m odst. 2 písm. a) bod i) NR 1234/2007, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu;
- 3) bylo označeno **údajem o provenienci "Vino z České republiky"**, aniž by hrozny použité pro jeho výrobu byly sklizeny i zpracovány na víno v ČR dle čl. 55 odst. 1 písm. a) bodu i) NK 607/2009. Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 52 odst. 1 NK 607/2009, a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. ff) zákona č. 321/2004 Sb., ve znění platném a účinném v době spáchání správního deliktu.

[2] Za uvedené správní delikty byla žalobkyni podle § 39 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o vinohradnictví“), uložena úhrnná pokuta ve výši 600.000 Kč. Výrok II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o náhradě nákladů řízení byl rozhodnutím žalované potvrzen.

[3] Opravným rozhodnutím ze dne 3. 3. 2014, č.j. BO784-67/181/7/2012-SŘ, žalovaná výrok o vině za správní delikty a výrok o pokutě v první odrážce vztahující se k vínu „Modrý Portugal 2010, jakostní víno s přívlaskem kabinetní víno, oblast Morava, podoblast slovácká, polosuché, alk. 11,5 % obj., šarže č. 007“, v bodu 2 opravila tak, že text „Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 písm. b) NR 1234/2007...“ nahradila textem „Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118 odst. 1 NR 1234/2007...“ a dále výrok o vině za správní delikty a výrok o pokutě v druhé odrážce, vztahující se k vínu „Veltlínské zelené, jakostní víno odrůdové, 2010, vinařská oblast Morava, podoblast slovácká, polosladké, alk. 12,5% obj., šarže č. 07“ v bodu 2 opravila tak, že text „Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 písm. b) NR 1234/2007...“ nahradila textem „Účastnice řízení se tím dopustila porušení čl. 118m odst. 1 NR 1234/2007...“

[4] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítala, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nepřezkoumatelné, neboť v průběhu doby, kdy mělo dojít k právnímu jednání zakládajícímu odpovědnost za správní delikty, se měnilo znění zákona, na které rozhodnutí odkazuje, s čímž se ani žalovaná řádně nevypořádala. Není tak zřejmé, jaké znění ustanovení § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví měl správní orgán na mysli. Odůvodnění, že jednání bylo posuzováno dle znění účinného v době spáchání deliktu, nemůže podle žalobkyně obstát. Napadené rozhodnutí odkazuje i na předpisy Evropské unie (dále též „EU“) – čl. 52 odst. 1 Nařízení (ES) č. 607/2009 a čl. 118m odst. 2 písm. b) a čl. 118m odst. 1 Nařízení (ES) č. 1234/2007, které se také v průběhu domnělého deliktního jednání žalobkyně měnily a které navíc nezakládaly žalobkyni žádnou právní povinnost, jejíž údajné porušení by mohlo vést k závěru o odpovědnosti žalobkyně. Naposledy uvedené nařízení totiž především stanoví povinnosti členským státům v oblasti regulace zemědělských trhů, nikoli samotným pěstitelům a výrobcům vína.

[5] Žalobkyně dále připomněla, že SZPI provedla laboratorní izotopový test jejích vín, kdy u dvou vín (Modrý Portugal a Veltlínské zelené) dospěla k závěru, že tato vína nepocházejí z Moravy. Žalovaná tvrdí, že žalobkyně měla svým aktivním postupem ověřovat původ hroznů, které používá k výrobě svého vína, např. tím, že měla být osobně přítomna jejich sběru či měla mít ve vinici svého zástupce, který by dohlédl na dodržení všech pravidel tak, aby hrozny deklarované jako moravské skutečně moravskými hrozny byly. Přesně za tímto účelem však byli u sběru hroznů vinařští důvěrníci, které si žalobkyně za tuto činnost platí. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nemůže být přítomna ve všech vinicích, nelze si na její straně představit aktivnější přístup. Jelikož vinařští důvěrníci potvrdili, že vše bylo v pořádku, měla i žalobkyně za to, že víno bylo správně označeno a splňovalo požadavky kladené na ně právem České republiky i právem EU.

[6] Žalovaná neustále opakuje, že laboratorní izotopová zkouška je přesná, neomylná a jediná správná. Nevypořádala se však vůbec s původem předmětných vín (žalobkyni není známo, že by laboratoř provedla komparaci se vzorky ze všech vinařských oblastí ČR a EU) a neuvedla, odkud konkrétně zpracované hrozny podrobené izotopové zkoušce skutečně pocházely. Dle důkazů, které žalobkyně předložila ve správním řízení, byla předmětná vína vyrobena z hroznů nakoupených od moravských pěstitelů, kteří mají registrované vinice na Moravě. Naproti tomu SZPI toliko na základě jediné provedené zkoušky vyvodila závěry jiné, přičemž výsledky testu nehodnotila v kontextu s ostatními důkazy. K prokázání jiného správního deliktu mělo podle žalobkyně dojít alespoň dvěma nezávislými laboratorními metodami, aby se předešlo případné chybě měření. Žalobkyně SZPI vytknula, že propůjčila izotopické zkoušce neomylnost a stěžejní úlohu hlavního důkazu, přestože její výsledky jsou v rozporu s jinými důkazy. Po zhodnocení všech důkazů tak podle žalobkyně přetrvávají pochybnosti o tom, zda byl skutkový stav dostatečně zjištěn a následně správně rozhodnuto. Žalobkyně tak má za to, že by v souladu se zásadou *in dubio pro reo* neměla být vůbec sankcionována s ohledem na neprokázání tvrzených správních deliktů bez rozumných pochybností.

[7] Žalobkyně dále uvedla, že víno vyrobila z hroznů, které jí byly dodány s deklarací, ze které vinice pocházejí. Pokud tedy izotopová zkouška ukázala, že se nejednalo o víno z důvěrníkem deklarovaných hroznů, pak za předpokladu správnosti izotopové zkoušky muselo dojít k chybě ještě před zpracováním hroznů a to tím, že žalobkyni byly dodané hrozny z jiné vinice než dodavatel a vinařský důvěrník společně se SZPI deklarovali. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že po dodatečném ověření a přezkoumání všech skutečností důvěřuje více vinařským důvěrníkům, které si platí, a dále svým dodavatelům a nesouhlasí se závěrem, že by víno nesprávně označila.

[8] Přestože žalobkyně vždy poskytovala orgánům SZPI maximální možnou součinnost, četnost kontrol je dle jejího názoru nadstandardní, až šikanózní. Žalobkyně v této souvislosti poukázala také na likvidační charakter uložené pokuty, která převedena na jednu láhev vína činí částku 89,39 Kč. Uloženou pokutu dále považuje žalobkyně za nepřiměřenou jejím majetkovým poměrům. Na tomto závěru podle žalobkyně nic nemění ani snížení pokuty o 250.000 Kč oproti předchozímu správnímu řízení v téže věci. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby krajský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil, *in eventum*, aby podle § 78 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), upustil od potrestání, případně nepřiměřeně vysoký trest snížil. Žalobkyně rovněž navrhla, aby

pokračování

krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek (tomuto návrhu krajský soud nevyhověl usnesením ze dne 18. 3. 2014, č. j. 30 A 9/2014 – 32).

[9] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 2. 2016, č. j. 30 A 9/2014 – 71, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Shledal totiž, že správní orgán prvního stupně se podrobně zabýval změnami právní úpravy, ke kterým došlo v mezidobí mezi spácháním správních deliktů a vydáním jeho rozhodnutí a z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že si byly vědomy všech změn, ke kterým došlo v období od května 2011 do ledna 2012 v tuzemské i evropské právní úpravě v odvětví vinařství, a také se s nimi podrobně vypořádaly.

[10] Jako nedůvodnou krajský soud posoudil také námitku žalobkyně, že uvedená ustanovení nařízení (ES) č. 607/2009 a nařízení (ES) č. 1234/2007, nezakládají žalobkyni žádnou právní povinnost, jejíž porušení by mělo vést k odpovědnosti za správní delikt. Z obou nařízení totiž vyplývaly pro žalobkyni, jakožto provozovatelku potravinářského podniku v odvětví vinařství konkrétní povinnosti, jejichž případné nedodržení či porušení bylo možno ve smyslu § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví sankcionovat.

[11] K argumentaci žalobkyně, v níž upozornila na svou aktivitu při ověřování původu hroznů a skutečnost, že vinařští důvěrníci potvrdili původ vína, krajský soud uvedl, že pokud žalobkyně vyrábí víno z hroznů, které sama nepěstuje na svých vlastních vinicích, ale z hroznů, které nakupuje od externích dodavatelů, klade to na ni nepochybně mnohem vyšší nároky z hlediska požadavků na garanci původu a pravosti hroznů, z nichž je následně víno vyráběno. V tomto smyslu se vyjádřila žalovaná a jejímu závěru nelze nic vytknout, neboť při nákupu od externích dodavatelů musí výrobce vína věnovat zvýšenou pozornost ověřování původu těchto hroznů a nespolehat na důvěru v dodavatele a dobrou víru v kvalitu, která k prokázání tvrzeného původu nakoupených hroznů nepostačuje. K poukazu žalobkyně na přítomnost vinařských důvěrníků, krajský soud uvedl, že úloha vinařských důvěrníků jako osob pověřených SZPI přitom v případě výroby jakostního vína s přívlastkem vyplývá z definice těchto vín obsažené v databázi „E-Bacchus“, jakož i z ustanovení § 19 odst. 4 písm. d) zákona o vinohradnictví. U hroznů určených na výrobu jakostních vín s přívlastkem musí ze zákona vždy dojít k jejich předchozímu ověření vinařským důvěrníkem, a přizvání vinařského důvěrníka tak nepředstavuje žádné zvýšené úsilí, které by žalobkyně v tomto směru vyvíjela. Úlohou vinařských důvěrníků není suplovat aktivitu žalobkyně. Činnost vinařských důvěrníků spočívá pro účely následného zatřídění vína v tom, že v době vinobraní po sběru hroznů určených pro výrobu jakostních vín s přívlastkem ověřují odrudovou pravost, množství hroznů (s ohledem na stanovený maximální hektarový výnos), dále především cukernatost, zdravotní stav hroznů a původ. Původ u nakoupených hroznů se přitom v danou chvíli ověřuje na základě účetních, nabývacích dokladů o nákupu hroznů, které výrobce vína předloží a které deklarují původ hroznů z určité registrované vinice. Údaje zjištěné vinařskými důvěrníky při ověřování hroznů na místě se pak při administrativním zpracování potvrzení důvěrníka, jakožto dokladu důvěrníkem vystaveného při ověřování hroznů u výrobce vína, kontrolují oproti údajům obsaženým v tzv. registru vinic, do kterého má SZPI přístup. Nekorespondují-li údaje obsažené v registru vinic s údaji uvedenými v potvrzení důvěrníka, pak není ze strany SZPI ověření hroznů vystaveno. Je však patrné, že samotná kontrola údajů obsažených v registru vinic nemůže skutečný původ ověřovaných hroznů

odhalit. Nahlásí-li totiž výrobce vinařskému důvěrníkovi původ hroznů doložený konkrétním registračním číslem vinice, který je v registru vinic skutečně obsažen, pak po ověření odrůdové skladby této vinice, případně po kontrole maximálního hektarového výnosu na této konkrétní vinici, SZPI nemá důvod (souhlasí-li údaje) ověření hroznů nevystavit.

[12] Ověření hroznů pro výrobu jakostního vína s přívlastkem, vystavené SZPI, nemůže podle krajského soudu ověřit a zaručit, že při následné výrobě vína (tím spíše u hroznů dodávaných externím dodavatelem) nedojde ke zpracování jiných hroznů nebo vína jiného původu, a tedy garantovat, že celá výroba vína skutečně proběhla pouze z takto ověřených hroznů. Tuto skutečnost je možno zjistit a potvrdit až následně, právě na základě provedených laboratorních rozborů odebraných vzorků kontrolovaného vína. Ověření hroznů nemůže být přímým důkazem toho, že obsahem lahví uvedených žalobkyní do oběhu bylo skutečně právě víno pocházející z těchto konkrétních hroznů. Tímto důkazem nemohly být ani nabývací doklady o koupi předmětných hroznů či případná potvrzení dodavatelů o tom, že dodané hrozny skutečně pocházely z moravských vinic, neboť tyto dokládají pouze formální, nikoli faktický stav. Faktický stav (tj. že se nejednalo o víno deklarovaného geografického původu) prokázala až laboratorní analýza provedená prostřednictvím akreditovaných zkušebních metod, z jejích výsledků vyplynulo, že se o víno vyrobené z hroznů, na které bylo toto ověření vydáno, jednat nemohlo.

[13] K námitkám žalobkyně ohledně provedené laboratorní zkoušky krajský soud v první řadě uvedl, že rozbor odebraných vzorků vína prováděl odbor zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, který je k této činnosti v souladu se zákonem registrován a akreditován, což garantuje jeho náležitou odbornou vybavenost. Z protokolů o zkoušce obsažených ve správním spise vyplývá, že k rozboru předmětných vzorků byly použity dvě metody (použití dvou metod se žalobkyně přitom v podané žalobě domáhala), a to metoda nukleární magnetické resonance (SNIF-NMR) a metoda izotopové hmotnostní spektrometrie (IRMS). Prokazování geografického původu na základě těchto metod spočívá v porovnání zastoupení izotopů kyslíku ve vodě vzorku vína a izotopů uhlíku a vodíku v etanolu vzorku vína se stejnými parametry, které vykazují autentické vzorky vín ze státu nebo oblasti deklarované výrobcem. SZPI je členem systému Databanky izotopových rozborů vín, kterou na základě nařízení Komise (ES) č. 555/2008, ve znění pozdějších předpisů, spravuje a koordinuje Evropská komise. V této databance jsou uložena data získaná z izotopového rozboru částic vody a etanolu ve vínech vinařských členských států EU, tedy i České republiky, které následně slouží k vyhodnocování výsledků rozborů provedených v úředních laboratořích. V České republice tak každoročně probíhá odběr vzorků révy vinné reprezentativních pro sklizeň v tom kterém konkrétním roce, jejich zpracování na víno a následné laboratorní rozborů. Popis nejméně dvaceti vzorků s výsledky izotopových rozborů je pak každoročně poskytován Evropské komisi do zmiňované databanky, mimo to si však SZPI vede také vlastní databázi vzorků v mnohem větším rozsahu, a to z území pokrývajícího celou Českou republiku.

[14] V posuzované věci bylo porovnáním izotopových hodnot vín žalobkyně s celým souborem autentických vín pro tuzemská vína ročníku 2010 akreditovanými metodami prokázáno, že víno nepochází z deklarovaného území. K upozornění žalobkyně, že jí nebylo sděleno, odkud jí zpracované víno konkrétně pochází, krajský soud uvedl, že

pokračování

uvedené metody konkrétní původ hroznů nestanovují, s jistotou však vylučují, zda se jedná o hrozny s původem v určité zeměpisné oblasti.

[15] Z obsahu protokolů o zkoušce také vyplývá, že obě použité metody byly akreditovány. Validace metody je přitom automatickou součástí její akreditace. Nelze tedy souhlasit s argumentací žalobkyně, že by se jednalo o nestandardní metody, či snad o jakési rychlé a předběžné metody pro ověření původu vína vyžadující další podrobnější zkoumání. Metody, které byly v daném případě použity k analýze odebraných vzorků vína, dále patří do seznamu metod popsanych ve Sborníku mezinárodních analytických metod pro vína a mošty OIV (tj. Mezinárodní organizace pro révu a víno), o čemž svědčí mj. údaj o identifikaci použité metody obsažený v protokolech o zkouškách, kdy je patrné, že číslování konkrétní metody odpovídá jejímu číslování ve Sborníku OIV (dle aktuální právní úpravy je Sborník OIV závazný na základě čl. 80 nařízení č. 1308/2013, které nahradilo nařízení č. 1234/2007). Seznam těchto metod, jakož i jejich podrobný popis (včetně principu metody, potřebného vybavení, přípravy vzorků, postupů a výpočtů, interpretace výsledků atd.) je však vedle Sborníku OIV obsažen také ve Sdělení Evropské komise č. 2010/C 43/01, nazvaném *Seznam a popis metod rozboru podle čl. 120g prvního pododstavce nařízení Rady (ES) č. 1234/2007*. Žalobkyní požadovaná analýza radionuklidů stroncia přitom není součástí tohoto seznamu ani popisu používaných metod OIV, a tedy ani nepatří do akreditovaného postupu laboratoře SZPI. V této souvislosti pak není zřejmé, z čeho konkrétně a na podkladě jaké právní úpravy žalobkyně vyslovila při ústním jednání svůj závěr, že by se v případě této metody mělo jednat o „jistou formu verifikační metody, kterou lze ověřit, jestli izotopová analýza byla provedena správně“.

[16] Krajský soud má naopak ve shodě se žalovanou za to, že měření radionuklidů stroncia nebylo pro interpretaci geografického původu vína nezbytné, neboť porovnání hodnot izotopů vodíku, kyslíku a uhlíku ve vzorcích vín z produkce žalobkyně se stejnými parametry, které vykazovaly vzorky vín ze státu či oblasti, kterou žalobkyně deklarovala, poskytlo dostatečný podklad pro vyslovení závěrů o geografickém původu zkoumaných vzorků. Krajský soud proto nepřisvědčil námitce žalobkyně, že by neprovedení stronciové analýzy mělo mít za následek znehodnocení výsledků provedeného laboratorního rozboru předmětných vín. Žalobkyně totiž neuvedla, z čeho konkrétně a o jaké právní předpisy opírá svůj závěr, že by součástí provedené laboratorní zkoušky měla být také analýza radionuklidů stroncia, která nevyplývá z žádného právního předpisu a nepatří ani k oficiálním, akreditovaným metodám uvedeným ve Sborníku OIV mezinárodních metod analýzy vína a moštu.

[17] V návaznosti na výše uvedené pak krajský soud dospěl k závěru, že není nutno přibírat do řízení znalce z oboru vinařství a vinohradnictví či znalecký ústav (za účelem případného zpracování znaleckého posudku), či předvolávat k výpovědi jiného vinařského odborníka, kteří by dle žalobkyně byli schopni soudu vysvětlit principy fungování analýzy původu vína. Krajský soud pak nepřistoupil ani k žalobkyní navrhovaným výslechům svědků, kteří měli vypovídat k průběhu kontrol, k vedení evidenčních knih a k výrobnímu procesu, včetně objasnění technologických postupů, které žalobkyně při výrobě vína používá. Výpovědi těchto svědků totiž nebyly nezbytné k posouzení důvodnosti uplatněných žalobních námitek a nadto nemohly nijak zvrátit výsledky kontroly vzorků opírající se o laboratorní rozbor provedené akreditovanou laboratoří za použití akreditovaných metod.

[18] Pochybení na straně žalované krajský soud neshledal ani ve vztahu k uložené sankci. Krajský soud má předně za to, že postup správních orgánů vůči žalobkyni v daném případě nevykazoval jakékoli prvky svévole či šikanózního jednání. Namítaná četnost kontrol nesouvisí s věcí, která je předmětem soudního přezkumu. Krajský soud zároveň dospěl k závěru, že výše uložené sankce není nepřiměřeně vysoká. Uložená pokuta ve výši 600.000 Kč tvořila necelou jednu osminu horní hranice pokuty stanovené v § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví. Krajský soud podotknul, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře správního uvážení a konstatoval, že se správní orgány v odůvodnění vydaných rozhodnutí podrobně věnovaly okolnostem daného případu, vyhodnocení jednotlivých zákonných kritérií pro uložení sankce ve smyslu § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a komplexně se zabývaly také hodnocením osobních majetkových poměrů žalobkyně, aby vyloučily případný likvidační účinek uložené sankce.

[19] K poukazu žalobkyně na skutečnost, že SZPI uděluje vinařům pokuty pohybující se průměrně v řádu 50.000 Kč a kdy např. společnosti Vinium Velké Pavlovice byla v roce 2010 uložena pokuta ve výši 1 mil. Kč (odpovídající částce 0,75 Kč na jednu láhev vína), Templářským sklepům Čejkovice byla uložena pokuta 5 mil. Kč (odpovídající 3,75 Kč na jednu láhev vína) a řetězcům Kaufland a Penny Market pokuty v řádu statisíců korun, krajský soud uvedl, že bez znalostí konkrétních skutkových okolností těchto případů, které ovšem žalobkyně neuvedla, ani je nedoložila konkrétními správními rozhodnutími, nebylo možné vůbec provést srovnání, na jehož podkladě by soud mohl vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u žalobkyně dojít k porušení zásady ochrany legitimního očekávání či k excesům překračujícím meze správního uvážení, vůči kterým by soud mohl zasáhnout. Krajský soud tak ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů neshledal, že by u žalobkyně došlo k uložení pokuty v nepřiměřené výši, která by vedla (či mohla vést) k likvidaci její podnikatelské činnosti, nadto v situaci, kdy rozhodnutím inspektorátu SZPI ze dne 21. 2. 2014, č. j. BO784-63/2012, bylo vyhověno žádosti žalobkyně a povoleno rozložení úhrady pokuty do celkem 24 splátek. Krajský soud proto neshledal důvodným ani návrh žalobkyně na moderaci pokuty.

[20] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatelka namítala, že krajský soud hodnotil laboratorní metody SZPI jako akreditované a tím neomylné, nevypořádal se však s právní otázkou, zdali stačí pro usvědčení ze spáchání správního deliktu pouze jeden důkaz a to předmětné SNIF-NMR a IRMS analýzy. V době, kdy uvedené analýzy neexistovaly, musela se SZPI spoléhat na jiné důkazní prostředky k prokázání geografického původu vína, které však v posuzované věci zcela opomněla a rozhodla v rozporu s nimi. Jedná se především o vinařské evidenční knihy, účetní doklady a protokoly vinařských důvěrníků, kteří ověřovali původ hroznů přímo ve vinohradech. Stěžovatelka prokazatelně nakoupila hrozny od moravských pěstitelů, kteří mají registrované vinice na Moravě. Veškeré důkazy, které měla stěžovatelka k dispozici před SNIF-NMR a IRMS analýzou v laboratoři SZPI prokazují, že své víno označila správně. Správní orgány i krajský soud se však autenticitou dalších důkazů nezabývaly.

[21] Stěžovatelka dále namítala, že byť sankce byla udělena v zákonem stanoveném rozsahu, správní orgán nedostatečně přihlédl k osobě stěžovatelky a jejím majetkovým poměrům a zásadním způsobem porušil legitimní očekávání stěžovatelky. S ohledem na

pokračování

sankce udělené jiným subjektům (Vinium Velké Pavlovice, Templářské sklepy Čejkovice) za obdobný správní delikt (neprokázaný původ vína) v množství kolem 1 milionu litrů tak stěžovatelka mohla legitimně očekávat, že výše sankce nepřevyší velkoobchodní prodejní cenu, za kterou by závadné víno bylo prodáno, kdyby nebylo staženo z trhu. Uložená sankce dosáhla výše 89 Kč za každou láhev geograficky závadného vína, což je výrazně víc, než velkoobchodní cena, za kterou bylo toto víno uváděno na trh. Výše pokuty byla odůvodněná velmi vysokým množstvím nevyhovujícího produktu. Jednalo se však o přibližně 5 000 litrů vína a stěžovatelka si klade otázku jak SZPI označuje milion litrové šarže jiných výrobců.

[22] Za nesprávné považuje stěžovatelka rovněž odsouhlasení postupu žalované, která změnu odkazu na porušenou právní normu ve výrokové části rozhodnutí označila pouze za zjevnou chybu v psaní.

[23] Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve spisech a soud měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí SZPI zrušit. Krajský soud zásadně pochybil, pokud akreditovanou laboratoř SZPI hodnotil jako neomylnou, což neodpovídá skutečnosti, čemuž nasvědčuje i několikanásobné přehodnocení výsledků testů laboratoře SZPI zmíněné v rozhodnutích SZPI a zdůrazněné u jednání před krajským soudem. Akreditace laboratoře nevylučuje možnou nepřesnost. Závěr krajského soudu, že pokud by bylo víno vyrobeno z deklarovaných hroznů, muselo by nutně vyhovět akreditovaným zkouškám ve znaku geografický původ, je podle stěžovatelky nesprávný. Jedině nezávislý soudní znalec, který alespoň teoreticky ovládá chemické a technické principy na kterých SNIF-NMR a IRMS analýzy pracují, by byl schopen se fundovaně vyjádřit, do jaké míry je analýza přesná a zda se může stát, že nevyhoví prokazatelně moravské víno. Zde krajský soud pochybil, když nepřistoupil k provedení důkazu znaleckým posudkem. Z případného vyjádření znalce by podle stěžovatelky vyplynulo, že spolehlivost metody není 100%, resp. co vše může výsledky testů ovlivnit. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[24] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělila, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem. Dále uvedla, že skutkový stav byl řádně zjištěn. V procesu výroby vína nelze bez dalšího spoléhat pouze na činnost vinařských důvěrníků. Rozbor vín provedla akreditovaná laboratoř akreditovanými metodami. Uloženou sankci nelze hodnotit jako nepřiměřenou či likvidační a to i s ohledem na rozložení placení pokuty na období 2 let. K námitce stěžovatelky, že vydáním opravného rozhodnutí ze dne 3. 3. 2014 byla negativně ovlivněna zákonnost správního řízení, žalovaná uvedla, že správná právní kvalifikace protiprávního jednání stěžovatelky byla uvedena jak ve vyrozumění o změně právní kvalifikace ze dne 26. 11. 2013, tak opakovaně v textu odůvodnění rozhodnutí žalované. Žalovaná tak má za to, že postupovala v souladu s § 70 správního řádu, když vydala opravné rozhodnutí, kterým zmíněnou chybu v psaní napravila. Žalovaná zastává názor, že stěžovatelkou uplatněné důkazy nemohou zvrátit výsledky úřední kontroly, které se opírají o výsledky laboratorního rozboru. K řádnému posouzení věci tak nebylo třeba přibírat znalce z oboru vinařství. Žalovaná uzavřela, že krajský soud se řádně vypořádal se všemi uplatněnými námitkami, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[26] Stěžovatelka se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná především o posouzení, zda bylo analýzou vín stěžovatelky dostatečně prokázáno, že se dopustila shora uvedených správních deliktů spočívajících v tom, že uváděla do oběhu víno, u kterého hrozny použité na jeho výrobu nepocházely z deklarované zeměpisné oblasti a zda byla stěžovatelce uložena přiměřená pokuta.

[29] Námitce stěžovatelky, v níž namítala, že krajský soud hodnotil laboratorní metody SZPI jako akreditované a tím neomylné, nevypořádal se však s právní otázkou, zdali postačí pro usvědčení ze spáchání správního deliktu pouze jeden důkaz a to předmětné SNIF-NMR a IRMS analýzy, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud totiž řádně, podrobně, logicky a přesvědčivě zdůvodnil, proč považuje uvedené metody analýzy za přesvědčivé a prokazatelné, když mimo jiné poukázal na skutečnost, že se jedná o metody akreditované a uvedené ve Sborníku OIV a Sdělení Evropské komise č. 2010/C 43/01. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry krajského soudu plně ztotožňuje.

[30] Poukaz stěžovatelky na skutečnost, že v době, kdy uvedené metody neexistovaly, se musela SZPI spoléhat na jiné důkazní prostředky k ověření geografického původu vína, není přílehlavý, neboť v posuzované věci se jedná o situaci, kdy tyto vědecké analytické metody existují a vzorky vín stěžovatelky byly na jejich základě podrobeny laboratornímu zkoumání. Žalovaná i krajský soud se k těmto důkazům, jichž se stěžovatelka dovolávala (účetní doklady, výsledky činnosti vinařských důvěrníků) vyjádřily. Nelze tudíž přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že se těmito důkazy a jejich autenticitou nezabývaly. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje také se závěrem krajského soudu, že předmětné doklady o původu vína dokládají původ hroznů pouze formálně. Laboratorní analýzy provedené prostřednictvím akreditovaných zkušebních metod však prokázaly, že faktický stav je jiný a nejedná se o víno deklarovaného geografického původu. Výsledky analýzy zároveň vyvrací tvrzení stěžovatelky, že nakoupila hrozny od moravských pěstitelů, kteří mají registrované vinice na Moravě.

[31] Analýzou zjištěné výsledky podle názoru Nejvyššího správního soudu nezpochybňuje ani poukaz stěžovatelky na skutečnost, že výsledky testů laboratoře SZPI

pokračování

byly v případě jiných vín stěžovatelky přehodnoceny. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se jednalo o případ, kdy u vína Pinot Gris 2010, vyrobeného v ČR z hroznů sklizených v Maďarsku, byly původně shledány nedostatky v požadavcích kladených na jeho vůni a chuť a nepovolené hodnoty cukru a obsahu alkoholu, opatřením SZPI bylo stěžovatelce nejprve zakázáno uvádět toto víno do oběhu a následně bylo opatření zrušeno, neboť bylo zjištěno, že uvedeným požadavkům vyhovuje (původní nevyhovující výsledek byl pravděpodobně způsoben vadnou zátkou a/nebo špatným skladováním) a o případ, kdy víno Tramín červený – jakostní víno s přívlastkem výběr z hroznů 2011 původně nevyhovělo smyslovým požadavkům na jakost vína uvedeným v příloze č. 6 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Opatření zakazující uvést toto víno do oběhu bylo zrušeno, neboť inspektor SZPI pochybil, když odebral víno před jeho zařazením, tj. v době, kdy nebylo zřejmé, s jakým označením bude následně stěžovatelkou uváděno do oběhu a takto, tj. před uvedením do oběhu bylo posuzováno sensorické hodnocení odebraného vzorku. V uvedených případech tak k žádnému přehodnocení výsledků testů v podstatě nedošlo, neboť v případě vína Pinot Gris 2010 byl původní výsledek dán pravděpodobně špatným zacházením s tímto vínem, v případě vína Tramín červený bylo víno sensoricky posuzováno před uvedením do oběhu s konkrétním označením. Zjištěné vady vín navíc spočívaly ve zcela jiném atributu, než deklarovaném původu vína a byly zjištěny jinými metodami než SNIF-NMR a IRMS analýzou.

[32] Stěžovatelce tak lze přisvědčit pouze potud, že doklady, které měla k dispozici před SNIF-NMR a IRMS analýzou v laboratoři SZPI, nasvědčují, že své víno označila správně. Ve správním spise se totiž nachází Dodací list – Daňový doklad č. 01/2010 ze dne 21. 10. 2010 od dodavatele M. Ch. a Ověření hroznů pro výrobu jakostního vína s přívlastkem kabinetní víno č. 1191/10 z vinařské oblasti Morava, vinařské podoblasti Slovácká, vztahující se k vínu modrý portugal tohoto pěstitele a dále faktura – daňový doklad č. 1207014 ze dne 19. 10. 2010 kterou dodavatel M.O.Z. družstvo pěstitelů fakturoval stěžovatelce hrozny veltlínské zelené a ryzlink rýnský z téže vinařské oblasti a podoblasti. Jak však již bylo uvedeno výše, tyto doklady formálního charakteru týkající se geografického původu hroznů byly vyvráceny výsledky výše uvedených analýz, které prokazují geografický původ vína porovnáním zastoupení izotopů kyslíku ve vodě vzorku vína a izotopů uhlíku a vodíku v etanolu vzorku vína se stejnými parametry, které vykazují autentické vzorky vín ze státu nebo oblasti deklarované výrobcem.

[33] S přihlédnutím k výše uvedenému a k obsahu protokolů, v nichž jsou zachyceny laboratorní výsledky zkoušek vín stěžovatelky, dle kterých předmětná vína stěžovatelky nevyhověly v atributu geografický původ (v případě vína modrý portugal se jedná o protokol o zkoušce D002-70072/12/A03 ze dne 24. 2. 2012, v případě vína veltlínské zelené se jedná o protokol o zkoušce D032-10831/12/A01 ze dne 8. 8. 2012), nelze přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že zjištěná skutková podstata nemá dostatečnou oporu ve spisech. Závěr krajského soudu, že pokud by bylo víno vyrobeno z deklarovaných hroznů, muselo by nutně vyhovět akreditovaným zkouškám ve znaku geografický původ, je logický a správný, nikoli nesprávný, jak tvrdí stěžovatelka v kasační stížnosti.

[34] K argumentaci stěžovatelky, že jedině nezávislý soudní znalec by byl schopen se fundovaně vyjádřit, do jaké míry je analýza přesná a zda se může stát, že nevyhoví prokazatelně moravské víno, přičemž z případného vyjádření znalce by podle stěžovatelky mohlo vyplynout, že spolehlivost metody není 100%, resp. co vše může výsledky testů

ovlivnit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato argumentace stěžovatelky nemůže zvrátit výsledky analýz vín stěžovatelky uvedené v již zmíněných protokolech, neboť je nepodložená a stěžovatelka v ní neodůvodněně presumuje závěry znalce. Z ničeho přitom nevyplývá a stěžovatelka nedoložila, že by závěry jiného znalce mohly zvrátit výsledky předmětných analýz. Za situace, kdy ze spisového materiálu nevyplývá žádná skutečnost zpochybňující přesnost a důvěryhodnost analýz vína stěžovatelky a použitých metod, resp. jedná se pouze o subjektivní pochybnosti stěžovatelky a formální doklady o údajném moravském původu hroznů, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že nebylo nutné přibrat do řízení znalce z oboru vinařství a vinohradnictví či znalecký ústav za účelem případného zpracování znaleckého posudku.

[35] Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že správní orgán při stanovení výše pokuty nedostatečně přihlédl k osobě stěžovatelky a jejím majetkovým poměrům. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je totiž zřejmé, že se podrobně zabýval majetkovými poměry stěžovatelky (majetkem stěžovatelky, výší jejích zisků a ztrát z podnikání), po jejichž zhodnocení dospěl k závěru, že uložená pokuta pro ni není nepřiměřená, neboť disponuje dostatečným majetkem k jejímu zaplacení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu výše uložené pokuty vyplynula z řádného posouzení protiprávní činnosti žalobkyně, přičemž správní orgány použily pro její stanovení relevantní kritéria stanovená v § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví, neboť hodnotily závažnost, okolnosti spáchání správních deliktů a jejich následky.

[36] K poukazu stěžovatelky na sankce udělené jiným subjektům v jiných případech Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka svá tvrzení o pokutách ukládaných jiným subjektům nijak nedoložila, např. kopiemi předmětných rozhodnutí vyžádaných dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, respektive v řízení před krajským soudem ani nenavrhla provedení důkazů, z nichž by soud mohl zjistit, zda stěžovatelce uložená pokuta skutečně vybočila z ustálené rozhodovací praxe žalované. Neunesla tak důkazní břemeno a z pouhých tvrzení stěžovatelky nelze při posouzení věci vycházet. Ze stěžovatelkou zmíněných rozhodnutí o pokutách žalovaná při ústním jednání potvrdila pouze uložení pokuty ve výši 5 mil. Kč Templářským sklepům Čejkovice. Tuto věc však Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní pro posouzení, zda byla žalovanou porušena zásada legitimního očekávání, či přiměřenosti výše pokuty v posuzované věci, neboť se jedná o pokutu uloženou v maximální možné výši, kterou zákon o vinohradnictví umožňuje. Nejvyšší správní soud proto považuje za zákonný postup krajského soudu, který nepřistoupil k moderaci sankce a ztotožňuje se s jeho závěrem, že bez znalostí konkrétních skutkových okolností těchto případů, které ovšem žalobkyně neuvedla, ani je nedoložila konkrétními správními rozhodnutími, resp. nenavrhla provedení takových důkazů, nebylo možné vůbec provést srovnání, na jehož podkladě by soud mohl vyslovit závěr, že v daném případě mohlo u žalobkyně dojít k porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

[37] K námitce, v níž stěžovatelka označila za nesprávný postup žalovaného, který změnu odkazu na porušenou právní normu ve výrokové části rozhodnutí označil pouze za zjevnou chybu v psaní, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že tato námitka byla stěžovatelkou uplatněna až při jednání u krajského soudu. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo rozšířit ji o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Stěžovatelka uvedenou námitku

pokračování

vznesla až po uplynutí této lhůty. Tato opožděná námitka tak již nemohla být zohledněna při přezkumu napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud se tedy touto námitkou správně nezabýval. V řízení o kasační stížnosti je pak tato námitka nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohla.

[38] Nad rámec potřebného odůvodnění tak Nejvyšší správní soud k této námitce pouze stručně konstatuje, že ustanovení § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád umožňuje správnímu orgánu z moci úřední opravným rozhodnutím opravit zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí. V posuzované věci žalovaná ve výroku svého rozhodnutí ze dne 30. 12. 2013, č. j. BO784-58/181/7/2012-SŘ, uvedla neexistující ustanovení nařízení č. 1234/2007. V textu odůvodnění svého rozhodnutí však opakovaně uváděla správné ustanovení předmětného nařízení. Nejvyšší správní soud tak má s ohledem na výše uvedené za to, že se vskutku jednalo o zjevnou chybu v psaní, kterou bylo možno odstranit podle § 70 správního řádu opravným rozhodnutím, a žalovaná nepochybila, pokud tak učinila rozhodnutím ze dne ze dne 3. 3. 2014, č. j. BO784-67/181/7/2012-SŘ.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[39] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[40] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu